

pen ydes, og den Maade, hvorpaa Understøttelse af de trængendes Forhold finder Sted, er ganske af samme Art som ved Fattighjælpen eller i alt Fald ofte i meget nær Lighed dermed. Man har paavist, hvor karrige mange af Understøttelserne ere og have været, og i hvor ringe Grad de ere i Stand til at afhjælpe den Trang, som de skulde og burde afhjælpe. Man har paavist, at man ved Ydelsen af disse Understøttelser er gaaet ud fra Principper, der kunne have en alt andet end heldig moralsk Indflydelse paa den Befolkning, som der her er Tale om. Man har saaledes ofte taget med i Beregning, hvad Børnene ere i Stand til at yde deres Forældre, selv om Børnene sidde i smaa Kaar, selv om de i Virkeligheden ere fattige og daarlig ere i Stand til at yde de gamle nogen Understøttelse. Man har i saadanne Tilfælde, hvor Børn tog sig af deres Forældre, enten nægtet Understøttelse eller beregnet den betydelig lavere, end den vilde være bleven, dersom dette ikke var Tilfældet. Man har derved næsten tvunget, kan jeg godt sige, Børnene til at unnlade at understøtte deres gamle Forældre, hvilket dog ikke var, hvad man skulde stræbe hen til. Forholdet mellem Forældre og Børn burde, ogsaa naar Børnene ere voksne og Forældrene ere gamle, være godt, og det burde være saaledes, at Børnene efter Eyne hjælpe deres gamle Forældre. Selv om disse faa en knap tilmaalt Understøttelse af Samfundet, burde der dog være rigelig Plads for, at Børnene kunde hjælpe dem, naar de paa nogen Maade ere i Stand dertil. Dette har man imidlertid, som sagt, for en stor Del afskaaret dem fra. Man har endvidere fremhævet den Forbindelse, der er mellem Fattighjælp og Alderdomsunderstøttelse, hvor de gamle indlægges paa Asyl eller Alderdomshjem. Disse Asylere ere rundt omkring i Landet ofte det samme som Fattiggården eller Fattighuset. Den eneste Forskel er, at de alderdomsforsørgede have deres egen Indgang. Man siger ogsaa, at Forskellen nogle Steder skal bestaa i, at de have egne Retirader, men Forplejningen er den samme, Opsynet er det samme, kort sagt, det er de samme Forhold, som findes i det vedkommende Fattighus. Der kunde endnu fremdrages mange andre Ting, som jeg imidlertid ikke skal komme ind paa nu, men komme tilbage til senere.

For at faa disse Forhold forandrede, kunde man gaa to Veje, enten forelægge et Lovforslag, som hvilede paa et helt andet Princip end den nu gældende Alderdoms-

understøttelseslov, eller stille Forslag om Forandring deri saaledes, at den kom til at virke paa en bedre Maade, end den nu virker. Fra vort Socialdemokratiets Standpunkt kunde vi have ønsket at gaa den første af de to Veje, idet vi nemlig mene, at der bør være en Ret for de gamle udslidte Medborgere, som have ofret deres Kræfter i Samfundets Tjeneste, til, naar de naa den Alder, da de ikke længere ere i Stand til at ernære sig, at faa en saa stor Ydelse af det offentlige, at de ere i Stand til i fuld Udstrækning at føre en menneskeværdis Tilværelse. Man har jo et omfattende Pensionsvæsen her i vort Land; man tager ikke i Betænkning at pensionere Embedsmænd, og man siger, at det er, fordi deres Kræfter anvendes direkte i Samfundets Tjeneste. Vi mene, at der er lige saa god Grund til at pensionere en Mængde andre Medborgere, som ogsaa, om end indirekte, arbejde i Samfundets Tjeneste, og yde dem, hvad de behøve, naar den Tid kommer, da de ikke længere ere i Stand til at ernære sig ved deres Arbejde. Vi kunde endvidere ønske, at hele denne Sag blev en Statssag, at Staten ikke alene kom til at yde Bidrag dertil, men at hele Understøttelsen kom til at paahvile Staten; vi tro, at der derved vilde fremkomme Forhold, som i højere Grad gjorde det muligt for de gamle at faa en Understøttelse, som de i Virkeligheden kunde være tjente med. Vi kunde have ønsket at gaa denne Vej, men ere saa ved de Overvejelser, vi have underkastet denne Sag, komne til den Erkendelse, at hvis vi vilde gaa den Vej, som vi helst ønskede at gaa, vilde Resultatet rimeligvis blive, at vi ikke fik vore Ønsker opfyldte, og vi tilsigte netop ved det foreliggende Lovforslag at faa noget gennemført, som kan forbedre de bestaaende Forhold. Derfor have vi valgt at stille vort Forslag paa Basis af den bestaaende Lov.

Det væsentligste med Hensyn til Alderdomsunderstøttelsen er jo det økonomiske Spørgsmaal: Hvor meget ydes der, og hvor meget burde der ydes? At den nuværende Lov paa mange Omraader yder Understøttelser, som ere i allerhøjeste Grad karrige, foreligger der mange Eksempler paa. I de Aar, i hvilke Loven har virket, har der mange Gange i Pressen været fremdraget snart det ene snart det andet Eksempel paa, at en Kommunalbestyrelse har behandlet denne eller hin gamle Mand eller Kvinde paa en Maade, som var aldeles uretfærdig. Jeg skal imidlertid ikke komme ind paa disse Eksempler, jeg skal holde